

qui obtemperat, dilectissimi, sine laude erit? Ille meretur regendo gloriam, hic obsequendo. Ad magnum ergo decus et mercedem ab utroque tenditur, dum alius bene consulit, et alius bene consultis obtemperat. Hanc obedientiam maxime Salvator noster inculcavit nobis, qui non solum dum nos redemit, sed etiam dum obedientiam docet, salvare nos vult: æqualis enim Patri obedivit Patri. Et quomodo obedivit? Numquid in re facili obedivit? *Usque ad mortem*. Et qualem mortem? *mortem autem crucis* (*Phil. ii, 8*). Nec solum obtemperavit, sed etiam voluntatem Patris voluntatem suam fecit. Facere enim quæ jubemur etiam inviti possumus: illa vera obedientia est, cum ea quæ vult ille qui præcipit, ea incipit velle qui parat. Scriptura sacra ait: *Bonum est homini cum portaverit jugum a juventute sua; se debet singulariter et tacebit* (*Thren. iv, 27*). Ponamus ergo adjuvante nos Christo ori nostro ostium et serras, et verbis nostris stateram. Apostolus namque ait: *Qui bene ministraverit, gradum bonum sibi acquirit* (*I Tim. iii, 13*).

4. Et hæc quidem, dilectissimi, non ad instruendos vos loquor; sed ut humilitatis et obedientiæ bona quæ exercetis, in verbis meis recognoscatis: quæ bona, quæ ad æternum Dei regnum vos trahunt, cupimus ut indesinenter possideatis. Neque enim qui cœperit, sed qui perseveraverit, hic salvus erit (*Marc. 10, 12*). Ei autem qui vult salvus esse, hic certandum est. Si quis in pugna, quando acies ordinatur, et contra adversarios statur, loco suo recesserit, deinceps ignavus ac refuga habetur. In hoc quoque loco milites Christi adversum diabolium videntur quasi in acie ordinati stare: deserere certamen et discedere hinc, non solum ingloriosum, verum etiam periculosum est. Manendum est in hoc eodem loco; ut tenentibus nobis quod tenemus, non

A alii coronas nostras accipiant. Manendum et permanendum est, ut hic gloriosissime pugnantes, quietissime navigantes, tutissimam vitam in studiis spiritalibus transigamus, et apprehendamus vitam æternam, in qua vocati sumus.

5. Salvator noster loquitur: *Non potest civitas abscondi supra montem posita: neque accendunt lucernam, et ponunt eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt* (*Matth. v, 14*). Recte ergo tam illustris lucerna sub monasterii modio constituta ad Ecclesiæ translata est candelabrum. Et sane modius iste evangelicus bene monasterio coaptatur, ubi nihil agitur absque mensura. Habent enim illic universa dimensa, omnia facta aut dicta æquissima ratione prolata tenent ad vicem modii modum. Bene ergo spiritali intellectu per hanc figuram monasterii interpretamur, quæ ad similitudinem modii nihil soleat in se habere permixtum. Nam sicut triticum a paleis segregatum, ita de sæculo separatos recipere consuevit; et post Domini ventilabrum, qui inundat aream suam, ejectis foras excrementis tamquam puriora jam grana intra se electos suos continet. Proinde sicut modius monasterio, ita candelabrum Ecclesiæ comparatur: quia cum sit in edito vel in conspicuo constituta, splendorem ad se translatum oculis effereus, lumen sibi impositum cunctis ostendit. Accensus ignis rationaliter profertur ut luceat; parum enim prodest latens bonum, parum lucet lumen absconditum. Exalta, beatissime pontifex, sicut tuba vocem tuam cœlitus edisserere populis; revela quem in secretis effodisti thesaurum tuum; sparge opes quas conquististi; divitias quas in eremo parasti palam esurientibus effunde, adjuvante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Deo Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SANCTI EUCHERII

LUGDUNENSIS EPISCOPI

EPITOMES OPERUM CASSIANI

AD CASTOREM APTENSEM

LIBRI DUO.

LIBER PRIMUS.

DE CANONICIS COENOBIORUM INSTITUTIS.

1. (*Cass. Inst. præf. et lib. ii cap. 7-11.*) Cum jusseris mihi, beatissime pater Castor, ut Orientalium maximeque Ægyptiorum cœnobiorum, canonicas tibi constitutiones declararem, quas meis ipse oculis conspexi, tuæ jussioni obtemperans, hæc pauca tibi verba transmisi; ut hinc viaticum ad virtutem tibi suppetat qui in novo tuo monasterio, Deo juvan-

D te, coacti sunt. Itemque mihi beatorum virorum canones, et alios nonnullos. Necessè est itaque ut ante omnia de oratione, bonarum omnium causa, verba faciam; quomodo scilicet et quam optimo cum ordine in Ægypti et Thebaidis cœnobiis eam persolvant. Congregati quippe eodem in loco, tempore synaxis, postquam absolutus est psalmus, non statim ad ge-

flexionem veniunt, sed priusquam genua flectant, modico tempore stantes expansis manibus orant; postea humi prostrati, et facta brevi inter genuflectendum oratione, una surgunt omnes: ac rursus expansis manibus, diutius atque ferventius supplicationes persolvunt, nemine genuflectente, aut ex genuflexione sese erigente, donec is qui orationem recitat, prior genuflexerit, aut prior surrexerit. Prout itaque dictum est, cum ejusmodi synaxium causa conveniant, tantum ab omnibus servatur silentium, ut in tanto et pene innumerabili cœtu, neminem adesse videatur; potissimum vero tempore orationum, quo neque sputum emittitur, neque tussis auditur: non illic pigritiæ signum, non dormitatio, non oscitatio, non gemitus cum sono audiuntur. Eum namque qui præ nausea et animi molliæ cum clamore precatur, aiunt dupliciter peccare: primo, quod segniter oret; secundo, quod indisciplinata illa voce, proximi aures obtundat ac mentem distrahatur: invadentibus una malignis spiritibus, qui cum nos viderint in oratione stantes, indecentibus nos cogitationibus et nausea atque fastidio animam aggravant. Quæ causa est ut psalmos, non cum tumultu et perturbatione festinando recitent, neque versuum multitudine, sed mentis consideratione oblectentur: ea scilicet cogitatione ei obsequentes qui ait: *Psallam spiritu, psallam et mente* (I Cor. XIV, 15): rati utilius esse decem versus cum attentione psallere, quam totum psalterium cum confusione mentis.

2. (Cass. Inst. l. II, c. 15.) Completis psalmis et canonic, uti superius memoravimus, nemo fratrum vel tantillum temporis cum alio stare aut verba facere audeat; sed neque cella egredi, aut opus deserere suum, quod præ manibus tractat, juxta apostolicum præceptum; nisi necessarii cujusdam operis occasione omnes una convenire oporteat: egressi autem opus suum exsequuntur, ita ut ne minima quidem inter eos sit confabulatio, sed singuli meditationi mentis vacent et psalmo, et quod sibi jussum est implent. Magna porro sollicitudine cavent, ne quis fratrum cum alio maxime novitio solus unquam relinquatur, aut extensis manibus aliquem contrectare aut complecti audeat. Quod si quis hanc transgredi regulam deprehendatur, gravissimæ correctioni subjicitur.

3. (Cass. Inst. l. IV, c. 1-6.) De canonico itaque more, sive precum sive psalmodiarum, quo pacto scilicet eas oporteat in diurnis conventibus observari, sat a nobis jam dictum est; deinceps vero agendum nobis est de iis qui mundum abdicarunt, qua ratione in hisce cœnobiis ingrediuntur, in illisque permaneant in humilitate et obsequentia usque ad extremam senectutem. Tanta quippe apud illos est obedientia, tanta humilitas ad senectutem usque, quanta ne primo quidem anno in iis qui sæculum abdicarunt in monasteriis nostris reperitur. Non prius itaque in monasterio admittitur qui vult esse monachus, quam specimen et experimentum quoddam sui erga Deum amoris, humilitatis suæ atque æquanimitatis

A per summam obedientiam dederit. His itaque probatus, ut admittendus ab illis habetur atque docetur, ne quidquam de bonis suis apud se reconditum conservet: gnari scilicet eum qui de bonis suis quidquam retinet, non posse diu in monasterii obedientia permanere, neque ad finem usque perseverare, præ animi languore ac tædio. Cum quævis enim minima occasio aut afflictio ejus movebit animum, statim reconditi thesauri spes, quasi funda lapidem, monasterio illum ejicit. Quare quivis illorum antiquis possessionibus exiit, ita ut ne vestimento quidem quo indutus erat uti sibi liceat. Sed congregatis cunctis fratribus, in medium adductus, exiit vestimentis propriis, et eorum loco abbatis manibus monasterii vestimentis induitur; ut ea forma cognoscat ipse, se mundanis rebus omnibus, arrogantia item et superbia nudatum, induisse paupertatem Christi, et sine pudore sese connumerare et æquare corpori fraternitatis. Vestimenta autem quibus exiit, accepta servat œconomus monasterii, atque seorsum reponit; donec ipse profectus, conversationis patientiæque in variis tentationibus specimen dederit. Et si quidem deprehendatur in hisce posse perseverare, atque eo studio et ferventi proposito quo cœpit permanere, reliquis eum fratribus annumerant. Quod si in eo murmurationis delictum, aut inobedientiæ cujuslibet peccatum comperiant, exutum eum monasterii vestimentis, ac mundanis denuo indumentis amictum ex cœnobia expellunt. Ita ut post tam accuratam probationem, non facile sit volenti, arbitrio suo vel ingredi vel e monasterio secedere: sed qui se profitetur remanere nolle, omnino exuatur monasterii vestimentis.

4. (Cass. Inst. l. II, c. 7-9.) Cum igitur is qui susceptus est, ea qua diximus accurate probatus, inculpatusque deprehensus est, non statim fratrum cœtui commisceri permittitur, sed traditur ei cui hospitum commissa cura est, atque jubetur hospitum ministerio et obsequio omnino vacare; ac postquam integrum annum inculpate hospites exceperit, hac re in humilitatem efformatus et in æquanimitatem, demum cœtui fratrum annumeratur, atque alicui o senioribus traditur, cui hujusce muneris sollicitudo incumbit, ut discipulum doceat quas vias ingressus ad perfectionem virtutum pervenire possit. In primis docet eum studium superandi proprias concupiscentias et voluptates, jubendo ea quæ ejus voluntati contraria sunt. Aiunt enim Patres non aliter posse quemquam voluptates reprimere, aut iracundiam, aut tristitiam, aut veram obtinere humilitatem, aut demum una cum fratribus in cœnobia recte consummari, nisi ante per obedientiam voluntates suas mortificaverit. His constitutionibus atque doctrinis, quasi quibusdam elementis et syllabis, ubi discipulum ad præstantiorem statum produxerunt, postea hoc docent illum, ut cogitationes suas ne celet; sed ubi accedant, quamprimum patri suo revelet; neque de earum judicio et examine quidquam cordi suo confidat; sed sciat id bonum, id ma-

lum esse, quod iudicio suo pater, facto rei examine, tale esse declaraverit. Hæc ratione poterit omnes inimici fallacias vitare quisquis ad virtutem instituitur: qui utpote imperitus inimici dolos ignorat. Aint enim sancti Patres diaboli artis et insidiarum conspicuum esse signum, cum discipulis suadet ut patribus cogitationes occultent suas, idque ex superbie motu, quasi scilicet ipsi idonei sint per se congruum ea de re consilium capere; aut ex inani gloria, quod pudeat nimirum suas publicare cogitationes.

5. (*Cass. Inst. l. iv, c. 10-12.*) Tanta porro apud illum est obsequentia, ut citra abbatis iussione ausit nemo, ne ex sua quidem cellula in qua sedet egredi; atque tanto studio illius jussa complent, quanto si Deus ipse iuberet. Dum sedent autem in suis cellulis, et operi manuum, meditationi et orationi incumbunt, atque studiose his adhibent animum, si quempiam ostium cellulae pulsantem audiant, qui se aut ad communem orationem, aut ad opus manuum advocet, omnibus quamprimum dimissis ad jussam sibi rem properant, obedientie virtutem studiosissime colentes; quam non modo operi manuum, lectioni, et quieti in cellula commoranti, sed et omnibus virtutibus anteponunt, omniaque posthabent.

6. (*Cass. Inst. l. iv, c. 13-16.*) Illud autem superfluum est memorare, neminem scilicet illorum aliud quidpiam possidere, quam colobium, hemiplorium, sandalum, meliten, et stoream: turpe esse rati si dicatur, liber meus, penicillus meus, aut aliud quidpiam meum. Tantum autem singuli eorum ex opere et sudore suo, afferunt monasterio proventum, ut non modo eorum nece satiatibus, sed etiam hospitem pauperumque ministerio sint satis. Dum sic autem laborant, non inflantur, non superbia tument, nec quisquam proprii laboris et sudoris causa plus postulat, quam ab abbate pro necessitate tribuatur; nec ullus rei possessionem sibi comparat, cum sese totius mundi advenam et peregrinum existimet; servumque se potius et ministrum fratrum esse arbitretur, quam ullius terrene rei dominum. Quod si quis vas quodlibet frerit aut perdidit, negligentie sue casum abbati confietur, et ita cum humilitate preteritæ veniam accipit. Si quis autem ad opus quodlibet vocatus aut ad synaxin præ contemptu tardius occurrat, aut durius petulantiusque responderit; vel si negligentius aut cum murmure jussam rem compleverit, aut si, lectionem operi manuum et obedientie anteponiens, jussa sibi operatidius compleverit, aut a conventu dimissus non cito ad opus suum accurrerit, aut cum quopiam absque necessitate confabulatus fuerit, aut cum confidenti manum alterius contrectaverit, aut cognatos citra abbatis permisum et benedictionem convenerit, aut epistolam ab aliquo accipere vel ad aliquem rescribere absque abbatis concessione ausus fuerit; si in aliquo nempe hujusmodi deliquerit, hujusmodi ille pœnæ subjicitur: fratribus in synaxi congregatis, sese in terram projicit, atque confessus, peccati

veniam postulat. Graviora porro delicta, si quis perpetrans deprehendatur, quæ sunt, contemptus, repugnantia cum superbia, aut egressus ex monasterio absque abbatis concessione, aut congressus cum muliere, aut ira, aut pugna, aut inimicitia in aliquem, aut recordatio injuriarum, aut amor pecuniæ, quæ lepra est anime, aut possessio cuiuscumque rei, exceptis iis quæ ab abbate dantur, aut furtivum alimentum absque benedictione abbatis sumptum, et his similia, non supradictam sibi pœnam, sed graviozem, et multo majorem. Quod si non resipuerit, ex monasterio ejicitur.

7. (*Cass. Inst. l. iv, c. 17, 18.*) Quod autem in quibusdam cœnobiis, tempore comestitionis lectio habeatur, id non ex Ægyptiorum, sed ex Cappadocum regula observatur, qui non tam spiritualis exercitiationis, quam quietis et colloquii vitandi gratia illud constituerunt. Apud Ægyptios autem, maxime vero apud Tabennesiotes, tantum servatur ab omnibus silentium, cum ingens illa multitudo fratrum, tempore comestitionis congregatur ad mensam, ut vix quidpiam simile in aliis reperitur; adeo ut ne exscreare quidem ausit quisquam, excepto mensæ præfecto, qui si re quapiam sit opus, pulsatione potius quam voce id significat. Cucullas autem, etiam infra palpebras demissas gestant, ne vagis oculis curiosius alios inspiciant, ac mense solum, gratisque alenti Deo agendis adhibent animum. Magnaque apud illos cura est, ne quis eorum extra mensam cibum snuat.

8. (*Cass. Inst. l. iv, c. 19-21.*) Ne quid videamur autem cœnobicarum regularum omittere, memorare quoque oportet constitutiones in aliis regionibus traditas. In tota itaque Mesopotamia, Palestina et Cappadocia, et in toto Oriente, tempore conventus tertie, sexte et nonæ horæ, si quis ante completum primum psalmum non occurrerit, is in oratorium ingredi non audeat, neque sese psallentibus admiscere; sed dimissionem fratrum pro foribus stans expectat. Eredientibus autem omnibus, humi prostratus, pœnitentiam agens, negligentie sue veniam postulat. In nocturnis porro conventibus, usque ad secundum psalmum venia tarde venientibus conceditur. Porro fratres per hebdomadas sibi succedunt in equina et in aliis officiis, cum mutui laboris levandi causa, tum ut charitatis legem mutuis officiis impleant. Tanta autem humilitate et sollicitudine ministeria implent, quantum ne servi quidem cum heris suis adhibeant. Completa hebdomade, Dominica die post matutinos hymnos, ingredientibus aliis ad serviendum, vasa officii sui signata tradunt: quæ accepta aliis, tanta cura et sollicitudine custodiunt, ut ne eorum quidpiam vel frangatur vel pereat, quantum is adhibeat cui vasa sacra ac Deo dicata committuntur. Nam sese præparant ad rationem reddendam, non solum cœonomo in presenti tempore, sed etiam Deo in futuro, si aut negligentia aut segnitie eorum quidpiam perierit. Ad majorem porro dietorum fidem, quæ meis ipse oculis perspexi narraho. In hebdomade cuiusdam fratris, pertransiens cœonomus, pauca lenticulæ grana humi

projecta vidit, neque despexit quasi rem nullius pretii; sed multis increpatum fratrem, cui hebdomas illa concredita erat, pœna mulctavit, quasi negligentem ea quæ Deo dicata essent, et conculcantem propriam conscientiam. Tanta enim cura et sollicitudine omnia servant, omnia administrant, ut ea quæ nobis villa et despicabilia videntur, magna attentione custodiant; ita ut male positum vas transferant, projectum colligant, credentes se a Domino Deo harum quoque rerum mercedem accepturos. Has hebdomadam regulas per totum Orientem observari deprehendimus. Apud Ægyptios autem non ita hebdomadam vicissitudo servatur; sed alicui fratrum probatissimo culinæ cura committitur, quanto scilicet tempore virtus ejus augmentum accipit, vires corporis in officii functione suppetunt, nec senectus infirmitasve prohibet. Cum autem nobis sermo sit de obsequentia et de humilitate, per quas ad supremum virtutis fastigium possumus pervenire, operæ pretium duco pauca ex multis præclare gestis a sanctis Patribus qui in cœnobiis effulsere, exempli causa, narrationi adjicere nostræ.

9. (*Cass. Inst. l. iv, c. 27, 28.*) Erat quidam pater Muthius [*Al. Patermuthius*] nomine, qui cum vellet mundo renuntiare, accedens ad cœnobium, diu ante fores monasterii perseveravit, donec ob summam ejus patientiam cum parvo filio, præter assuetam monasterii legem, admissus est. Ac cum post multos labores ingressus fuit, non modo variis operibus ambo traditi sunt, sed separati etiam fuere quoad cellulæ habitationem, ut disjunctione illa paulatim mutua illa naturali affectione liberarentur; qua item, Christi gratia, per multam exercitationem pater liberatus est. Ad probationem autem et experimentum virtutis ejus simulabat aliquando abbas se ira adversus puerum concitari, jussitque supradicto ejus patri ut sublato projiceret in fluvium. Tum ille, quasi Deo jubente ut tolleret filium suum, concitato cursu ad ripam fluminis advenit, ac dum jussum implere ex ardenti fide et ex fervore obedientiæ properaret, prohibitus est a fratribus qui prævenere illum et filium abripuere. Usque adeo autem ejus fides et obedientia Deo accepta fuit, ut a Deo revelatum fuerit abbati, ipsum Abrahami opus perfecisse. Parvo autem elapso tempore prædictus cœnobiæ abbas cum obiisset, eum successorem sibi reliquit.

10. (*Cass. Inst. l. iv, c. 29.*) Alium novimus fratrem qui sæculo sese abdicavit, qui etiam in mundo insignis erat (pater quippe ejus comes bellum gerebat, divesque orat), nec mediocriter eruditus ac lectionis studiosus. Ille igitur sæculari relicto fastu, ad monasticam se contulit vitam; atque ad probationem fidei et humilitatis suæ jubetur ab abbate decem sportas deferre, et in propria urbe, nec una omnes, sed singulatim eas vendere; quod ille cum omni patientia et humilitate complevit, sportasque imponens humeris sigillatim vendidit; non ille rei vilitatem, non generis nobilitatem secum reputavit; studebat enim Christi humilitatis imitator effici.

11. (*Cass. Inst. l. iv, c. 30-32.*) Alium item quemdam ex patribus vidimus abbatem Pinophan [*Cass. Pinusium*], virum omni virtute ornatum, qui erat antiquus et abbas magni cœnobiæ, quod in Ægypto situm est prope urbem Panepho. Is cum sese videret tum ob vitæ institutum, tum ob senectutem et præfecturam laudari et celebrari ab omnibus, nec posse, quemadmodum initie suæ conversionis studio humilitatis seipsum exercere, iis permotus, ob desideratam sibi subjectionem in qua vocatus fuerat, clam aufugiens ex suo cœnobio, secessit solus ad extremas Thebaidis partes; sublatoque monachi vestimento, indutisque sæcularibus vestibus Tabennesiotarum cœnobium petiit, ratus in eo se latere posse, cum ob multitudinem fratrum, tum quia multum abesset a regione in qua situm erat cœnobium suum. Ibi cum multis diebus postulasset, receptus est ab archimandrita, qui ipsi utpote seni et ad nihil aliud utili, curam tradidit horti, unaque alii fratri, cui subditus cum esset desideratam sibi humilitatem et obedientiam colebat. Neque illo solo contentus ministerio, quæcumque opera aliis dura et difficilia videbantur, ea ille alacriter absolvebat. Cum ita latenter triennium peregisset, a discipulis suis per totam Ægyptum perquisitus, a quodam fratre, vix demum agnitus est, qui eo advenerat, quique viso illo et agnita vultus ejus forma, cum dubitaret adhuc, vocem ejus audire conatus est: neque enim ex solo visu certus erat, virum conspicuus senem, ligone terram fodientem, sinum humeris gestantem, ut ad olerum radicem deponeret. Cum igitur vocis sonum observans, deprehendit quisnam esset, prostratus ante pedes ejus, magno spectatores stupore percussit, quod ita erga hominem se gessisset qui apud se novitius, relicto haud ita pridem mundo, ultimus habebatur. Magisque obstupuere, cum didicere nomen, erat enim antea magnæ apud eos famæ: ac veniam postularunt, quod eum ignari, cum postremis novitiis constituissent. Ilumque multis hortati verbis, ad cœnobium suum invitum remisere, atque deplorantem quod concessum sibi non esset dilectam exercere humilitatem et obedientiam. Brevi igitur exacto tempore in monasterio suo, humilitatis rursus et obedientiæ desiderio ardens, observata noctis hora aufugit, non ulterius ad peregrinam regionem: conscensa quippe navicula ad partes venit Palæstinæ, sperans se illic ad finem usque latere posse. In Palæstinam cum advenisset, monasterium petiit situm prope speluncam in qua Christus Dominus natus est, in quo monasterio tum commoratus est. Non potuit tamen ibi latere juxta Domini vocem illam: *Non potest civitas abscondi supra montem posita* (*Matth. v, 15*). Cum enim ex Ægypto fratres venissent pro adoratione sacrorum locorum, agnitus illum multisque supplicationibus ac fletibus persuasum rursus ad proprium abduxerunt cœnobium. Cum hoc igitur sancto in Ægypto modico tempore habitavi; sinemque faciam sermonis narrando quæ audivi ab illo commoneante fratrem quem, me præsentem, admisit.

12. (*Cass. Inst. l. iv, c. 33-35.*) Nosti, inquit, frater, quot diebus ante januam monasterii peractis, admissus hodie fueris: quod si causam didiceris huiusmodi difficultatis, poterit illa tibi in hac, quam inire cupis, via, utilitatem ferre, atque te fidelem Dei servum efficere. Ut enim fideliter Domino servientibus gloria et honor in futurum promittitur, ita gravissima imminent supplicia iis qui molliter segnitertque eam adentur promissionem. Melius quippe est, juxta Scripturam, votum non facere, quam factum non reddere. Rursumque dicitur: *Maledictus qui facit opus Domini negligenter* (*Jerem. XLVIII, 10*): ea propter te repulimus atque admittere cunctati sumus, non quod tuam omniumque illorum qui in Christum credunt salutem non exoptemus, sed ne temere te ac nullo negotio admittentes, nos quidem a Deo, vel orantes, lenitatis nimie poenam luamus, te vero reum gravioris supplicii constituamus, si te jam facile, priusquam didiceris gravitatem et accuratorem promissi, admittamus, et tu postea mollis segnisque evaseris. Ideirco, ut supra dictum est, causam tue abdicacionis ediscere te oportet quid scilicet agendum tibi sit. Abdicatio itaque nihil est aliud quam crucis et mortis promissio. Scito ergo ab hac te die mortuum crucifixumque esse mundo, mundumque tibi, juxta Apostolum; et edisce quanam sit crucis virtus: quandoquidem non ulterius tu vivis, sed ille in te vivit qui pro te crucifixus est. Hoc itaque typo quo Dominus pro nobis suspensus est, et nos necesse est in cœnobio agere, ut orat beatus David, cum timore Domini postulat configi carnes suas (*Psal. cxviii, 120*). Quemadmodum enim qui corpus ligno affixum habet ad quamlibet actionem immotus est, sic qui divino timore confixam habet cogitationem, immotus est ad omnem carnalem concupiscentiam. Et sicut qui cruci est affixus quæ præsentia sunt non ultra cogitat, neque propria voluntate dirigitur, non concupiscentia turbatur, non cura possidendi detinetur, non superbia inflatur, non contentione, non invidia exardescit, non dolet de præsentis contumelia, non præteritarum meminit injuriarum: nam post paulum temporis finem expectat vitæ suæ per crucem scilicet; sic qui sincere mundo abrenuntiavit, et Dei timore quasi in cruce confixus est, hujusce vitæ exitum quotidie expectans, immotas et imbecillas habet omnes concupiscentias omnesque carnales affectus.

15. (*Cass. Inst. l. iv, c. 36, 37.*) Cave igitur ne quando ea resumere concupisces quæ in abrenuntiatione tua dimisisti. Nam juxta Domini sententiam: *Qui injicit manum ad aratrum et retro convertitur, non est aptus ad regnum cœlorum* (*Luc. ix, 62*), et qui ex sublimes vitæ instituto ad viles ac terrenas hujus mundi res descendit, is contra Domini præceptum agit, cum ex domo descendit, et conatur aliquid ex domo auferre. Cave itaque ne antiqui tui erga carnales parentes affectus recordatus, et ad sæculi hujusce curas conversus, non aptus juxta Domini vocem inveniaris in regno cœlorum (*Math. v, 19*). Cave ne superbiam, quam initio per humilitatis ser-

vorem conculcasti, rursus in te excites. Ubi psalterium didiceris, aut aliquid ex Scriptura; vel juxta Apostoli vocem, cum ea quæ destruxisti rursus ædificas, ne te transgressorem exhibeas; sed potius ut incœpisti et professus es humilitatem, coram Deo et angelis ejus ad finem usque servato. Similiter quam humilitatem in monasterio exhibuisti, cum multis diebus pro foribus monasterii cum lacrymis supplicans perseverasti, cura utaugeas. Misera prorsus res esset, si cum te deceat quotidie ad fervorem addere tuum, et profectu assiduo ad perfectionem ascendere, cum imminuas et ad inferiora revertare. Non enim ille beatus qui bonum agere incipit, sed quicumque ad finem usque in eo perseveraverit. Nam serpens qui ad terram trahitur, calcaneum nostrum semper

observat, id est, obitui nostro insidias parat, et usque ad finem vitæ nostræ nos supplantare conatur. Quare nihil proderit probe incœpisse, nihil initium fervens obedientiæ, nisi finis similiter consequatur. Et ea quæ secundum Christum est humilitas, quam nunc promisisti, non firmabitur, nisi eam ad finem usque exhibueris. Quamobrem ut illam possis perfecte possidere, atque caput draconis conterere (*Gen. iii, 15*), cum te invaserint cogitationes, nature ab ipso principio revelato illas: nam si ita publicaveris ab initio perniciosas draconis cogitationes, si non te pudeat eas patri tuo declarare, conteres caput ejus. Enimvero juxta divinam Scripturam, si accesseris ad serviendum Deo, præpara teipsum (*Eccli. ii, 1*), non ad incuriam, non ad otiositatem, sed ad tentationes, ad tribulationes: nam, *per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum cœlorum* (*Act. xiv, 22*), et *angusta porta, et arcta via est quæ ducit ad vitam, et pauci sunt qui inveniunt eam* (*Math. vii, 14*). Animum itaque paucis illis bonis adhibe, et ex eorum exemplo vitam institue tuam; nec attendas pigris et contemptoribus, quantumvis multi numero sint: *Multi enim, inquit, vocati, pauci vero electi* (*Math. xx, 16*); et parvus grex est cui placuit Patri dare regnum (*Luc. xii, 31*). Ne parvum etenim existimes esse peccatum, perfectionem polliceri, et negligentiores atque segnes imitari. Ut valeas itaque ad perfectionem pervenire, hoc utere instituto, his ascende gradibus.

14. (*Cass. Inst. l. iv, c. 39, 40.*) Primus virtutis gradus et initium nostræ salutis est timor Dei; per eum namque peccatorum fit purgatio, et virtutum custodia viaque ad perfectionem obtinetur: nam cum in animam ingressus fuerit timor Dei, suadet ille ut omnia mundana despiciamus; hinc oritur cognatorum universique mundi oblivio. Ex his porro humilitas omnium caput virtutum, omniumque bonorum complementum exercetur; nam ex contemptu et privatione rerum omnium accedit humilitas. Humilitas vera his comprobatur indicis: primum, si quis mortificatas in se habeat proprias voluntates; secundum si non modo operum, sed etiam cogitationum suarum nihil patri occultet; tertium, si non propriæ credat prudentiæ, sed in omnibus

patris sui discretioni, semperque siliat, exoptet, suaviter ausecultet ejus admonitiones; quartum, si patris jussa omnia absque pudore exsequatur; quintum, si non modo ipse non ausit alii contumelias inferre, sed si ab aliis illatas eum gaudio suscipiat; sextum, si nihil novi facere aggressus fuerit, quod nec communis regula, nec Patrum exempla permittant; septimum, si omni vilitate contentus, de datis sibi rebus gratias agat, seque iis indignum existimet; octavum, si se omnibus plane inferiorem existimet, nec sit verbis temerarius [Cassian. *ibid.* : Nono, si linguam cohibeat, vel non sit clamosus in voce]; decimum, si non sit in sermone facilis et lingua præceps. His et similibus signis dignoscitur humilitas; hæc cum revera exhibita fuerint, cito ad dilectionis fastigium adducunt, in qua non est timor gehennæ, et per quam omnia non jam ex necessitate et cum labore perficiuntur, sed ex amore ferventi et ex boni concupiscentia. Quam virtutem ut possis facilius adipisci, pro exemplari tibi sint verba fratrum una tecum concurrentium, pietatemque possidentium; non autem eorum qui plures numero, negligentius segniusque vitam exigunt. Ex sanctorum enim imitatione æmulationeque ingens volentibus ad perfectionem contendere accedit utilitas.

15. (Cass. *Inst. l. iv, c. 41-43.*) Si vis itaque facultatem tibi esse hæc omnia exsequendi, et sub his in spirituali cœnobii certamine ad finem usque perseverare, necessaria tibi ad custodiam in cœtu fratrum fuerint, ea quæ David ait: *Ego autem tamquam surdus non audiebam, et sicut homo non audiens et non habens in ore suo redargutiones* (Psal. xxxvii, 14). Quotiescumque igitur aliqua videris aliena ab ædificatione et utilitate, esto quasi cæcus; et si qua audieris his similia, fias quasi surdus et mutus, et non habens in ore tuo redargutiones. Neque imiteris eos qui infideles, inobsequentes, petulantes, scurriles, contumeliosi sunt: sed quasi mutus et non audiens hæc prætermittas. Si quis tibi incre-

pationes, opprobria, contumelias inferat, immotus esto quasi frenatus, et quasi mutus; hunc tibi psalmi versum assidue repete: *Dixi, custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea. Posui ori meo custodiam, cum consisteret peccator adversum me. Obmutui et humiliatus sum* (Psal. xxxviii, 1). Ad hæc et illud quartum ante omnia mediare; et observa quod tria ista superius dicta ornare poterit: ut scilicet te stultum et insipientem, juxta Apostoli præceptum in hoc sæculo efficias, ut sis sapiens (1 Cor. iii, 18); videlicet nihil dijudicans aut dubitans in quibuscumque tibi mandatis, simplicitate nempe et fide obedientiæ instructus. Inter sancta omnia id solummodo sanctum, illud sapiens, illud utile credas, quod a patre tuo jussum tibi fuerit. Hoc proposito si cor tuum firmaveris, poteris ad finem usque Christi jugum obedientiæ sustinere, et nulla ex diaboli tentationibus et artibus excecero te poterit ex scientia vitæ. Patientiam vero tuam, humilitatem, æquanimitatem, ne expectaveris ex aliorum virtute statuere: si videlicet nemo te stimulet, nemo despiciat, nemo dedecore afficiat: quod sane neque virtutis tuæ argumentum est, nec in tua est facultate; sed si opprobria, contumelias, contemptus libenter feras, id enim tui est arbitrii. Ut igitur quæ fusiùs supra diximus, jam compendio dicamus, ut eorum facilius memineris, audi rursus qui poteris per ordinem ad perfectionem pervenire. Principium salutis nostræ timor est Dei; ex eo gignitur bona obedientia; hinc oritur subjectio et contemptus rerum mundi; ex hac humilitate nascitur propriarum voluntatum mortificatio; ex propriarum voluntatum mortificatione, exciçantur voluptatum radices; his autem omnes animæ imperfectiones eliminantur, quarum expulsionem crescunt fructumque ferunt virtutes; ex virtutum incremento gignitur puritas cordis; puritatem cordis consequitur apostolica perfectio gratia et auxilio Domini nostri Jesu Christi, cui gloria in sæcula sæculorum, amen.

LIBER SECUNDUS.

DE OCTO MALITIÆ COGITATIONIBUS.

1. (Cass. *Inst. l. v, c. 1 et seqq.*) Cum prius de constitutione cœnobia verba fecerimus, vestris freti orationibus, jam scribere aggredimur de octo malitiæ cogitationibus, edacitate scilicet, fornicatione, avaritia, ira, tristitia, pigritia, vana gloria et superbia. Primum itaque de abstinentia dicetur a nobis, quæ edacitati opposita est: agemus item de jejuniis modo, de qualitate et quantitate alimentorum. Et hæc non ex nobis ipsis dicturi sumus, sed ea quæ accepimus a sanctis Patribus nostris. Illi itaque non unam jejunii regulam, neque unum comestionis modum, neque eandem ipsam omnibus mensuram tradidere, quia non omnes ejusdem sunt roboris, vel ætatis, et quia alii infirmitate corporis

laborant, alii delicatior sunt corpore. Unum autem omnibus tradidere scopum, ut fugiant crapulam et ventris saturitatem aversentur; ac experimento comprobatum dixerunt utilius esse quotidianum jejunium, atque ad puritatem magis conferre, quam si ad tres vel quatuor dies, aut ad hebdomadam usque jejunium protrahatur. Aiunt enim eum qui immoderate jejunium protrahit, ultra mensuram sæpe cibo uti; ita ut hinc sæpe accidat ut aliquando quidem ex nimia abstinentia in languorem corpus incidat, et ad spiritualia ministeria segnius evadat; aliquando contra multitudine alimentorum oneratum, pigritiam mollitiemque animi ingeneret. Rursum non omnibus competere olerum usum, non

omnibus item leguminum, non posse omnibus sicei panis alimentum sufficere: item esse qui manducatis panis duabus libris adhuc esuriant, alios qui una libra, immo sex uncis satientur. Omnibus itaque, ut dictum est, unum abstinentiæ scopum tradiderunt, ut non decipiantur saturitate ventris, neque trahantur gulæ voluptate. Non solum enim qualitatis differentia, sed etiam magna ciborum quantitas, ignita peccati tela solet accendere. Quocumque enim cibo venter impleatur, libidinis semina gignit. Ac rursus non vini solum crapula, sed etiam aquæ plenitudo, ac quorumlibet ciborum redundantia, hominem aggravant, ac torpentem dormitantemque reddunt. Sodomitis non vini, non variorum ciborum, crapula subversionis causa fuit, sed panis saturitas, juxta prophetam (*Ezech. xvi, 49*). Infirmis corporis puritati cordis non aversatur. Ea itaque corpori tribus quæ infirmitas ejus postulat, non quæ voluptas expetit. Ciborum usus adhibetur quantum ad vitam fovendam necessarium est, non ut impetui concupiscentiæ serviatur. Moderata et rationabilis cibi sumptio sanitatem corporis conciliat, nec sanctitatem aufert. Hæc norma et regula est abstinentiæ accurata, a sanctis Patribus tradita, ut instante adhuc appetitu, cibi sumendi finem faciat qui comedit. Et Apostolus dum ait: *Carnis curam ne feceritis in desiderio (Rom. xiii, 14)*, non sollicitudinem vitæ necessariam prohibuit, sed curam vetuit fovendæ voluptatis. Cæterum ad perfectam animæ puritatem, sola ciborum abstinentia non sufficit, nisi concurrant cæteræ virtutes. Humilitas itaque per obedientiam in opere, et per afflictionem corporis magna nobis confert bona. Illud est avaritiæ expertem esse, non modo pecunias non habere, sed ne concupiscere quidem illarum possessionem. Animam ad puritatem adducit cohibitio iræ, tristitiæ, vanæ gloriæ, superbiæ. Hæc omnia universam animæ puritatem efficiunt. Puritatem autem illam animæ peculiarem, quæ per temperantiam obtinetur, abstinentia in primis et jejunium efficiunt. Impossibile quippe est eum qui satur ventre est, animo decertare adversus spiritum fornicationis. Primum itaque nobis sit certamen, ut ventri imperemus, corpusque in servitum deducamus: non modo per jejunium, sed etiam per vigiliis, laborem, lectionem, item animo concipiendo gehennæ timorem et desiderium regni cælorum.

2. (*Cass. Inst. l. vi, c. 1 et seqq.*) Secundum nobis est certamen adversus spiritum fornicationis et concupiscentiam carnis, quæ concupiscentia a primæva ætate molestiam homini creare incipit. Magnum illud graveque certamen, duplici constans lucta; duplex enim est, cum in corpore et in anima committatur. Quapropter duplici oportet cum illo pugna configere. Neque enim corporale jejunium satis est ad perfectæ temperantiæ possessionem et ad veram castitatem, nisi adsit oratio ad Deum assidua, frequens divinarum Scripturarum meditatio, labor et opus manuum, quæ instabiles animæ impetus com-

primere possunt, atque illam ex obscenis cogitationibus revocare. Ad id præsertim confert animæ humilitas, citra quam nee fornicationem, nee cæteras passiones valebit quispiam superare. Cum primis itaque oportet omni custodia cor servare a sordidis cogitationibus (*Prov. iv, 23*). Ex eo namque prodeunt, juxta Domini vocem, cogitationes malæ, cædes, adulteria, scortationes et cætera (*Math. xv, 19*). Jejunium quippe non modo ad afflictionem corporis injunctum nobis est; sed etiam ad temperantiam mentis, ne ciborum multitudine obtenebrata, non possit cavere a cogitationibus. Oportet igitur non solum jejunio corporali omnem curam impendere, sed etiam attentioni ad cogitationes, et spirituali meditationi, citra quas impossibile est ad cavendum veræ castitatis et puritatis ascendere. Convenit igitur, juxta Domini vocem, nos interiora calicis et paropsidis mundare, ut sint exteriora munda (*Math. xxiii, 26*). Quapropter si cura sit nobis, juxta Apostolum, legitime certandi et coronam accipiendi (*II Tim. ii, 5*), devicto impuro fornicationis spiritu, ne nostris viribus, ne nostræ acesis confidamus, sed opitulationi Domini Dei. Nullus enim homini finis certaminis cum ejusmodi dæmone, donec revera credat se non suo studio aut labore, sed Dei impulsu et auxilio ab hujusmodi morbo liberari, et ad summum castitatis fastigium ascendere. Enimvero supra naturam res est, et aliquo modo extra corpus existit, qui stimulus carnis ejusque voluptates calcavit. Quare impossibile est hominem, suis, ut ita dicam, pennis, ad hoc cavendum et ad bravium sanctitatis advolare, angelorumque imitatore effici, nisi illum gratia Dei ex terra et cæno educat. Nulla enim virtute homines carne illigati cælestibus angelis similiore efficiuntur, quam temperantia: per eam enim dum adhuc in terra degunt, habent, juxta Apostolum, conversationem in cælis (*Philipp. iii, 20*). Illud autem est virtutis hujusmodi a nobis acquisitiæ indicium, si nulla obscenæ phantasiæ imago dormientis subeat animum. Etiam si enim peccatum non reputatur hujusmodi motus, signum tamen est ægrotantis ac nondum passione tali liberatæ animæ. Quamobrem obscenas illas phantasias inter dormiendum occurrentes putare debemus esse præcedentis segnitiei argumentum, atque nostræ infirmitatis, morbumque in secreto cordis nostri latentem aperit cessatio somnii expergiscentis. Quare animarum medicus in animæ penetralibus medicinam reposuit, gnarus morbi causas inibi esse, dum ait: *Qui respicit mulierem ad concupiscendum eam, jam mæchatus est eam in corde suo (Math. v, 28)*, non tantum ut lascivos et curiosos oculos corrigeret, sed multo magis animam intus sitam, quæ oculis ad bonum sibi a Deo datis improbe est usa: quæ causa est eum Sapiens proverbium dieat, non, *Omni custodia serva oculos; sed, *Omni custodia serva cor tuum (Prov. iv, 23)*. Illi scilicet maxime custodiæ remedium applicat, quæ oculis arbitrio suo utitur. Itaque hæc sit puega-*

tionis nostræ prima custodia, ut cum mentem nostram mulieris memoria, diabolica operatione subierit, etiamsi matris, aut sororis, aut piarum aliarum mulierum, mature illam ex corde nostro ejiciamus: ne si in tali cogitatione diutius immoremur, seductor ac malorum auctor ille, ex ejusmodi vultuum phantasia, in obscenas et damnosas cogitationes mentem devolvat ac præcipitet; quemadmodum præcipitur mandato illo Dei ad primum hominem dato, ut nimirum observaret caput serpentis, id est, principium damnosæ cogitationis, qua in animam nostram irrepere nititur, ut ne admissio capite, id est, prima cogitationis irruptione, reliquum serpentis corpus, scilicet consensum voluptatis admittamus, atque hinc deum in nefarium facinus mentem ille dejiciat: sed par est, uti scriptum est, in matutino interficere omnes peccatores terræ (*Psal.* c, 8); id est, in lumine cognitionis internoscere atque disperdere cogitationes ad peccatum deducentes; ex terra, scilicet ex corde, juxta Domini vocem. Et dum adhuc parvuli sunt filii Babylonis (*Psal.* cxxxvi, 9), seu malæ cogitationes, tum eos solo æquare atque allidere oportet ad petram, quæ est Christus. Si enim consensu nostro ad virilem perveniant ætatem, non citra magnos gemitus et labores superabuntur. Ad ea autem quæ superius ex Scriptura sacra dicta sunt, adjicienda sanctorum Patrum dicta. Dictum est itaque a sancto Basilio Cæsariæ Cappadociæ episcopo: Mulierem ignoro, nec tamen virgo sum; utque adeo exploratum habuit, non sola corporali temperantia a muliere, virginitatis donum recte possideri, sed multo magis animæ sanctitate puritateque ac timore Dei haberi solere. Aiunt item Patres, non posse nos castitatis perfectæ virtutem possidere, nisi prius veram in corde humilitatem possideamus; neque vera cognitione dignos haberi quamdiu in animæ penetralibus fornicationis affectus situs erit. Ut autem magnam hujusmodi virtutem ex Apostolo ipso palam faciamus, unam ejus memoremur sententiam, qua loquendi finem faciemus. *Pacem, inquit, sequimini cum omnibus, et sanctimoniam sine qua nemo videbit Dominum (Hebr.* xii, 14). Quod enim ea de re loquatur, propalam est ex iis quæ subjunxit, cum ait: *Ne quis fornicator, aut profanus, ut Esau (Ibid.).* Quanto itaque magis cœlestis et angelica est virtus castitatis, tanto gravioribus ab inimico insidiis oppugnatur. Quamobrem curare debemus non modo ut corporis temperantiam servemus, sed etiam contritionem cordis, ac frequentes cum gemitibus orationes fundamus; ita ut nostræ carnis fornax, quam rex Babilonicus stimulis concupiscentiæ quotidie accendit, rore præsentis sancti Spiritus extinguiatur. Ad hæc maximum nobis telum adversus ejusmodi hostem suppedit, vigiliæ scilicet in Deo servatæ. Quemadmodum enim castitas et diurna custodia nocturnam præparant sanctitatem, ita nocturnæ in Deo vigiliæ diurnam. . .

3. (*Cass. Inst. l. vii, c. 1 et seqq.*) Tertium nobis est certamen contra spiritum avaritiæ: extrancum

A est hujusmodi bellum, ac extra naturam esse deprehenditur, atque incredulitatis occasione monacho contingit. Enimvero aliorum affectuum stimuli, iræ scilicet et concupiscentiæ, ex corpore occasionem habere videntur, ac quodammodo insiti sunt, et ex nativitate principium habent: quæ causa est ut non nisi diutino tempore superentur. Avaritiæ autem morbus extrinsecus adveniens facilius excindi potest, dum adsit cura et animi attentio. At si negligatur, perniciosior aliis affectibus est, atque execrandus evadit: nam radix omnium malorum est juxta Apostolum (*1 Tim. vi, 10*). Verum hæc ratione ista consideremus: naturales corporis motus, non solum in pueris conspiciuntur, in quibus nondum est discretio boni et mali, sed etiam in etiam minimis et lactentibus infantibus, qui cum carnalis voluptatis ne vestigium quidem habeant, in carne tamen motum exhibent. Iræ similiter stimulus in infantibus comparet, ubi illos adversus eos qui sibi molestiam creant commotos cernimus. Hæc porro dico, non quo naturæ ut peccati causæ conviciet, absit; sed ut ostendam, tametsi ira et concupiscentia homini a creatore Deo ad bonum collatæ sunt, videri tamen eum quodammodo ex corporis natura in ea quæ præter naturam sunt segnitie sua delabi. Nam corporis motus ad liberorum procreationem et ad generis humani successionem continuam, non ad scortationem a Creatore datus est, et iræ commotio ad salutem nobis insita est, ut adversus peccatum irascamur, non ut adversus congenerem nobis furore concitemur. Si ergo iis perperam utimur, nequaquam ideo peccat natura, neque ideo opificem incusemus; sicut nec eum qui in rem necessariam et utilem ferrum dedit, si is qui accepit ad cædes perpetrandas eo utatur. Hæc vero diximus ut ostenderemus, avaritiæ affectum non ex naturali motu initium habere, sed ex sola malitia, et ex corrupto proposito. Hujusmodi namque morbus cum tepidam et incredulam initio secessus animam repererit, justas quasdam, ac specie quidem rationabiles causas subjicit, ut quidpiam ex possessionibus retinere suadet; monachi enim animo repræsentat, longam senectutem et corporis infirmitatem: quod quæ ad necessitatem in cœnobio dantur, satis ad consolationem non sint, non infirmo solum, sed neque incolumi: quod ibi non idonea infirmorum sollicitudo geratur, sed quod multum negligantur, adeo ut si nihil auri clam suppetat, misere intereundum sit. Demum subjicit, non posse in monasterio diu perseverari ob gravitatem operum et ob patris severitatem. Ac cum ejusmodi cogitationibus animum subornarit, ut vel denarium unum retineat, tum suadet illi ut clam abbate artem ediscat, qua poterit studiose asservatam angere pecuniam; demum occulta spe miserum decipit, subjiciendo lucrum ex arte sua obventurum, hincque fore quietem, animumque curis vacuum. Ac demum lucri cogitatione colligatus, nihil adversi considerat: non quanta futura sit ira, quantus furor, si contingat in detrimentum aliquod incidere; quanta mœstitia;

quantus dolor, si lucro operis sui privetur : sed sicut aliis venter Deus, perinde illi aurum est. Quocirca cum id probe nosset B. Paulus, non modo radicem omnium malorum, sed etiam idololatriam eam nuncupavit. Perpendamus itaque in quantum malitiam hic morbus hominem pertrahat, ut qui eum in idololatriam conjiciat. Postquam enim avarus mentem suam ab amore Dei avulsit, imagines hominum auro insculptas diligit : ejusmodique cogitationibus obtenebratus monachus, dum ad pejora augmentum accipit, nullam deinceps humilitatem, nullam habere potest obedientiam; sed irascitur, indignatur, ad quodlibet opus murmurat, repugnat, nulla demum servata verecundia, quasi effrenatissimus equus in præcipitia fertur, nec diurno victu contentus, denique testificatur se non posse ultra sustinere : atque non illic tantum esse Deum, nec salutem suam eo in loco inclusam esse; sed ubique Deum a quærentibus se inveniri : perituum se nisi eo monasterio excedat; et sic cum ad corruptæ mentis suæ auxilium suppetat recondita pecunia, quasi quibusdam levatus alis, meditansque suum ex monasterio exitum, superbe deinceps atque asperè ad omnia jussa respondet, seque velut peregrinum atque extraneum reputans, si quid in monasterio emendatione dignum viderit, nihil curat, immo despicit. Dehinc quærit occasiones iracundiæ aut querelæ, ut ne videatur leviter et absque causa egredi ex cœnobio. Nec eo ille modo se gerere dubitat, ut delicti sui opitulatorem inveniat. Ita porro seductus avaris suarum igne pecuniarum, numquam in monasterio potest quiescere, aut sub regula vivere. Cum autem illum dæmon ex ovili quasi lupus abripuerit, atque ex ovili segregatum, a se devorandum acceperit, tum curat ut opera quæ statis horis in cœnobio negligebat omnino, eadem nocte et die magna cum alacritate in cella sua perficiat; neque sinit eum precum consuetudinem, juniorum morem, vigiliarum normam observare; sed illi avaritiæ furore colligato, suadet ad opus suum omne studium, omnem laborem impendere. Illiusce vero morbi tres sunt modi a divinis Scripturis et a Patrum doctrina æque prohibiti. Primus, de quo superius scripsimus, qui curat ut miseri, ea quæ ne in mundo quidem habuere, acquirant et accumulent. Alter id agit ut eos qui pecuniis renuntiarunt facti pœniteat; suadetque illis ut requirant ea quæ Deo obtulere. Tertius is est qui cum initio monachum incredulitatis tepiditate illigari, non sinit eum perfecte mundanis abrenuntiare rebus, animo subjiciens metum paupertatis atque dissidentiam Dei providentiæ; illumque promissorum violatorem exhibet esse, eorum scilicet quæ professus est dum mundo abrenuntiarat. Horum porro trium modorum exempla in divina Scriptura abscondita reperimus. Nam Giezi quod pecunias quas ante non habuerat concupivisset, privatus est prophetiæ gratia, quam volebat illi magister ejus hæreditatis loco relinquere; et pro benedictione, per prophetæ maledictum æternam possedit lepram (IV Reg. v). Judas vero cum vellet pecu-

anias resumere quas, ante ut Dominum sequeretur, abjecerat, non solum cum ad Domini prodicionem animum appulisset, ex clero Apostolorum extrusus est, sed ipsam carnalem vitam violenta morte terminavit (Matth. xxvii, 5). Ananias et Sapphira, cum quædam ex iis quæ Domino consecrarant reservassent, apostolico ore mortis pœnam luunt (Act. v). Magnus autem ille Moyses in Deuteronomio mysticum dat præceptum iis qui mundo renuntiaturi sunt, et quodam dissidentiæ metu terrenis adhuc inhærent : *Si quis homo timidus sit et corde pavidus, is non prodibit ad bellum: abeat domum ibique molliter degat, ne forte pavorem incutiat cordibus fratrum suorum* (Deut. xx, 8). Estne quidpiam hoc testimonio securius atque liquidius? Nonne iis verbis ediscimus qui mundo renuntiamus, nobis perfecte renuntiandum atque ita ad bellum procedendum esse, ne forte ex molli et corrupto initio alios ab evangelica perfectione avertamus? Quandoquidem vero illud probe in Scriptura dictum, *Beatius est dare quam accipere* (Act. xx, 35), male quidam interpretantur, vimque litteræ faciunt, atque ad propriam fraudem et ad pecuniæ concupiscentiam dieti sententiam detorquent, necnon Domini doctrinam, quæ sic habet : *Si vis perfectus esse, vende omnia quæ habes et da pauperibus, et habebis thesaurum in cælo, et veni, sequere me* (Matth. xix, 21); et judicant divitiarum facultatem paupertate feliciorum esse, sequè ex hujusmodi abundantia posse indigentibus largiri; sciant hujusmodi homines se nondum mundo renuntiasse, neque ambulare in monastica perfectione, quamdiu erubescunt pro Christo gloriosam cum Apostolo assumere paupertatem, atque ex opere manuum sibi egenisque subvenire. Quod si desiderent monasticam opere complere promissionem, et cum Apostolo gloriam accipere, distributis veteribus divitiis in fame, siti et nuditate, cum Paulo decertent bonum certamen (II Tim. iv, 7). Nam si ad perfectionem, necessariam reputasset ipse Apostolus veterum divitiarum possessionem, priorem suam dignitatem minime despexisset : se quippe illustrem et civem fuisse Romanum testatur (Act. xxii, 25). Qui autem Jerosolymæ domos vendebant et prædia sua, et ad pedes apostolorum deponabant (Act. iv, 35), nequaquam illud egissent, si nosset, æstimare apostolos feliciter esse pecuniis suis ali quam labore proprio et manuum opere. Liquidius autem eam rem docet Apostolus in sua ad Romanos Epistola : *Nunc autem proficiam in Jerusalem, ministrare sanctis. Probaverunt enim Macedonia et Achaia, collationem aliquam facere in pauperes sanctorum, qui sunt in Jerusalem* (Rom. xv, 25). Ipse autem vincetus plerumque et in carceribus, itinerisque incommodis subditus, atque eo impeditus, ne uti solebat, propriis manibus necessaria sibi pararet, ea se accepisse docet ab iis qui e Macedonia erant fratribus, quique se convenerant, aïens : *Nam quod mihi deerat suppleverunt fratres qui venerunt a Macedonia* (II Cor. xi, 9). Et ad Philippenses : *Quod in principio Evangelii cum nulla Ecclesia communicavi in*

ratione dati aut accepti, nisi vobiscum solis : quia et A *Thessalonicae semel et bis in usum mihi fuistis (Philip. iv, 15).* Sint itaque avari, juxta suam sententiam, Apostolo beatiores; quandoquidem ipsis ex propria substantia, quæ sibi necessaria sunt, suppeditantur. Sed nemo nisi in extremam deciderit amentiam, id proferre ausus fuerit. Si volumus itaque evangelicum et apostolicum sequi præceptum, atque universam supra apostolos ab initio fundatam Ecclesiam, ne opinionibus nostris obtemperemus, nec ea quæ probe dicta sunt perperam intelligamus, ac repudiato tepido illo atque incredulo animi affectu, accuratum Evangelii studium æsequamur. Ea quippe ratione valebimus sanctorum Patrum subsequi vestigia, atque a cœnobii scientia et instituto numquam abscedere, itemque revera huic mundo renuntiare. Operæ autem pretium fuerit hoc loco sanctorum Patrum dicta memorare. Fertur itaque sancti Basilii episcopi Cæsareæ Cappadociæ sermo ad quemdam senatorium virum, qui itepide mundo abrenuntiavit, et qui ex pecuniis suis quidpiam reservavit, dictum ejusmodi : Et senatorium perdidisti, et monachum non fecisti. Oportet igitur omni cura ex nostra exscindere anima radicem ac principium malorum omnium, avaritiam scilicet : compertissimum habentes, manente radice, ramos pullulare, difficileque esse virtutem exercere, nisi in cœnobio degamus, in ipso enim etiam de necessariis rebus nihil curamus. Ananiæ et Sapphiræ damnationem (*Act. v*) præ oculis habentes, horreamus de antiquis facultatibus quidpiam nobis reservare. Similiter Giezi exemplum (*IV Reg. v*) pertimescamus, qui avaritiæ causa æternæ lepræ traditus est. Caveamus ne nobis hujusce vitæ pecunias accumulemus, quas ne in hoc quidem mundo possedimus. Timeamus itidem, Judam laqueo pereuntem nobiscum reputantes, ne quidpiam servemus exiis omnibus quibus cum contemptu renuntiavimus. Ad hæc omnia præ oculis semper habentes mortis incertam horam, caveamus ne, qua hora non putamus veniat Dominus, conscientiamque nostram inveniat avaritia maculatam, dicatque nobis illud quod diviti illi in Evangelio dictum est : *Stulte, hac nocte a te repetunt animam tuam, quæ autem parasti cujus erunt (Luc. xii, 20)?*

4. (*Cass. Inst. l. viii, c. 1 et seqq.*) Quartum nobis est certamen adversus spiritum iracundiæ, ut cum Deo mortiferum hujus venenum ex intimo animæ nostræ excindamus. Eo enim intra cor nostrum reposito, ac tenebrosis tumultibus oculum mentis excæcante, nullam eorum quæ consentanea nobis sunt discretionem habere valeamus, neque spiritualis cognitionis comprehensionem invenire, nec veræ vitæ participes effici, nec mens nostra divinæ ac veræ lucis capax erit. Nam, *Turbatus est, ait, a furore oculus meus (Psalm. vi, 8).* Neque sapientiæ participes erimus, etiamsi nobis ipsis sapientes videamur, cum scriptum sit : *Furor in sinu insipientium habitabit;* sed neque salutare discretionis radios consequi possumus, ctsi ab hominibus perquam sapientes existimo-

mur, scriptum quippe est : *Ira etiam prudentes disperdit; neque justitiæ gubernacula vigilantem corde retinere valeamus cum scriptum sit : Ira viri justitiam Dei non operatur (Jacob. i, 20);* neque omnium ore celebratam modestiam decentiamque obtinere possumus : quandoquidem scriptum est : *Vir iracundus modestus non est (Prov. xi, 25).* Qui voluerit ergo ad perfectionem attingere, qui exoptat spiritualia certamen legitime obire, ob omni delicto iræ furorisve alienus sit, audiatque quid præcipiat Vas illud electionis : *Omnis amaritudo et ira et indignatio, et clamor, et blasphemia tollatur a vobis cum omni malitia (Ephes. iv, 31).* Cum ait autem *omnem*, nullam nobis indignationis occasionem, vel quas necessariam, vel quasi consentaneam reliquit. Qui igitur errantem fratrem corripere aut castigationem ipsi inferre voluerit, studeat se commotionis perturbationisque expertem custodire; ne dum alium vult curare, morbum sibi trahat neve dicatur ei evangelicum illud : *Medice, cura teipsum (Luc. iv, 25);* ac rursum : *Quid tu vides festucam in oculo fratris tui, trabem autem in oculo tuo non intelligis? aut quomodo dices fratri tuo : Sine, ejiciam festucam ex oculo tuo, qui trabem in proprio oculo habes operientem illum (Marc. vii, 23)?* Qualibet enim de causa, iræ motus effervescat, mentis oculos excæcat, neque sinit hominem respicere Solem justitiæ. Quemadmodum enim qui oculis imponit aurea et plumbea metalla, æque impedit videndi facultatem, nec aurei metalli pretium aliquam facit cæcitatibus differentiam, ita ex qualibet causa iræ commotio accendatur, animæ videndi facultatem obtenebrat. Tunc solum juxta naturam indignatione utimur, cum adversus vitiosas et voluptarias cogitationes eam movemus. Id quippe nos propheta David docet cum ait : *Irascimini et nolite peccare (Psalm. iv, 5);* id est, adversus proprias passiones iram movete, nec non adversus pravas cogitationes, neque agendo quæ vobis suggeruntur ab illis, peccetis : quam plane interpretationem declarat, (quod sequitur : *Quæ dicitis, inquit, in cordibus vestris, in cubilibus vestris compungimini (Ibid.);* id est, cum ascenderint pravæ cogitationes in cor vestrum, ejicite illas, concitantes adversus eas iram vestram; postquam vero ejectæ fuerint, quasi in lecto seu quiete, tum compungimini ad pœnitentiam. His porro consonat beatus Paulus, qui hujusce dicti testimonio est usus, atque illud adjecit : *Sol non occidat super iracundiam vestram, nolite dare locum diabolo (Ephes. iv, 26);* id est, ne pravis cogitationibus consentiendo, Solem justitiæ Christum irritantes, efficiatis ut occidat in cordibus vestris; ut ne ejus discessu locum in vobis inveniat diabolus. De isto Sole ait Deus per prophetam : *Timentibus nomen meum oriatur Sol justitiæ, et medicina erit in ulis ejus (Maluch. iv, 2).* Quod si dictum illud (Apostoli) ad litteram accipiamus, ne quidem ad occasum usque solis conceditur nobis ut iram servemus. Quid igitur de illis dicemus qui feritate atque insaniam vitiatum affectus, non ad usque solis hujusce occasum tantummodo servant iram, sed etiam

ad multos dies producant eam, a mutuo colloquio abstergentes: neque verbis ulterius iracundiam expriment suam, sed silentio ad invicem servato, virus memoriæ injuriarum ad suam perniciem accendunt: ignorantes non modo a peccato quod opere perpetratur abstinendum esse, sed etiam ab eo quod in mente concipitur; ne teuebris recordationis injuriarum obscurata mens, excidat a lumine cognitionis ac discretionis, atque privetur sancti Spiritus habitatione. Quamobrem jubet Dominus in Evangeliiis relinqui munus super altare, et reconciliari fratri (*Matth. v, 4*): quod fieri nequeat acceptum munus esse, nobis ira ac injuriarum memoria occupatis. Apostolus vero cum ait, sine intermissione orandum esse, in omnique loco elevandas esse sanctas manus (*1 Thess. v, 17*), absque ira, etiamsi in sola cogitatione sit, id agendum esse docet. Restat igitur ut vel numquam oremus, atque ita obnoxii simus apostolico præcepto, aut si præcepta servare curemus, ut absque ira et recordatione injuriarum illud agamus. At quandoquidem plerumque contingit ut, contristatis aut perturbatis fratribus, nos rem contemnamus atque dicamus non nos in causa esse quod illi contristentur; animarum medicus, ut iræ occasiones radicitus evellat ex corde nostro, non modo, si nos contristati et irati simus in fratrem nostrum, jubet ut munus relinquamus, et reconciliemur ipsi (*Matth. v, 4*); sed etiamsi ipse in nos jure an injuria irascatur, ut excusatione nostra iram ejus sedemus, et tunc munus offeramus. Sed quid diutius evangelicis et apostolicis præceptis immoremur, cum ex veteri item lege liceat hoc ediscere: quæ tametsi ex illa severitate deflectere ac sese attemperare videtur, ita habet: *Ne oderis fratrem tuum in corde tuo (Levit. xix, 17)*: ac rursus: *Vivite eorum qui injuriarum memoriam tenent, ad mortem (Prov. xii, 25)*. Hoc enim loco non modo eam quæ in opus prorumpit, sed eam item quæ mente retinetur iram, verat atque ulciscitur. Quamobrem oportet divinis legibus inhærentes, totis viribus contra spiritum iræ decertare, et contra morbum illum intra nos situm: neque contra homines iram concitare, ac ideo solitudinem et segregationem consecretari; quo scilicet nemine ibi præsentem qui nos concitet ad iram, virtus æquanimittatis facile in solitudine exerceatur: nam tum ex superbia, tum quod nolimus nos ipsos incusare, nostræque segnitiei iræ causas ascribere, efficitur ut exoptemus a fratribus segregari. Quamdiu itaque imbecillitatis nostræ causas aliis imputamus, impossibile est nos ad perfectionem æquanimittatis attingere. Summa quippe emendationis nostræ, non ex proximi erga nos æquanimittate obtinetur, sed ex nostra erga proximum longanimitate ac injuriarum oblivione. Cum autem æquanimittatis certamen fugientes eremum petimus et solitudinem, quascumque illuc nondum curatas sedatasque passiones afferimus, occultas eas, non deletas esse putemus. Enimvero eremus atque secessus iis qui nondum passionibus liberi sunt, non reservare modo Imperfectiones, sed eas occultare quoque novit. Neque iis sentire concedit quibus sint passionibus obnoxii; quinimmo iis quas suggerit phantasiis suadet ipsis quod æquanimittatem, quod humilitatem sint assecuti, donec adest nemo qui concitet et probet ipsos; cum accidit autem occasio qua concitentur et exerceantur, reconditæ statim ac pridem occultæ passiones, ceu effrenes equi ex stabulis erumpentes, ac longa quiete et otiositate perpasti, vehementius efferatiusque equitem in perniciem conjiciunt. Passiones quippe in otio neque excitatæ ab hominibus magis efferantur in nobis: ipsamque patientiæ et æquanimittatis umbram, quam phantasia tantum et opinione tenemus, si fratribus nos immisceamus, per solitudinis otium, ob negligentiam exercitandi amittimus. Quemadmodum enim venenata animalia, in deserto et in cubilibus suis recumbentia, tunc furor suum demonstrant, cum accedentem quemdam capiunt, ita homines passionibus obnoxii, non virtutis affectu, sed ex deserti loci necessaria conditione quiescentes, tum animæ virus evomunt, cum accedentem quempiam et irritantem se apprehenderint. Quamobrem qui mansuetudinis perfectionem exquirunt, par omnino est ut non modo adversum homines non irascantur, sed neque adversus bruta, immo ne adversus inanimata quidem. Memini me cum in eremo degerem, contra calamum iram concepissem, quod ejus modo densitas, modo tenuitas displiceret; contra lignum item, quod excindere cum vellem, celesiter non possem; rursus contra igniarium silicem, quod, me festinante ignem educere, non statim exsiliret scintilla; ita nimirum grassatur ira, ut ad usque insensibilia et inanimata efferatur. Si cupiamus itaque consequi beatitudinem Christi, non modo iram quæ ad opus prorumpit, uti supra dictum est, coercere debemus, sed eam quoque quæ mente concipitur. Non enim tantumdem affert utilitatis os continere suum, et furiosum quodquam dictum non proferre, quantum cor purgare ab injuriarum memoria, et pravas non fovere cogitationes. Docet enim evangelica doctrina excisas oportere peccatorum radices potius quam ramos. Excisa quippe a corde iræ radice, nullum odium, nulla invidia ad opus usque deducetur: nam qui odit fratrem suum homicida est, nimirum quoad affectum odii occidit eum. Occisum autem videt illum Deus: cujus sanguinem, non gladio effusum vident homines, sed ex affectu odii ille occisus fuit. Deus itaque non modo pro operibus, sed etiam pro cogitationibus et proposito unicuique coronas aut supplicia retribuit, quemadmodum ipse per prophetam ait: *Ego venio collectum opera, cogitationes et meditationes eorum. Ac rursus Apostolus ait: Inter se invicem cogitationibus accusantibus, aut etiam defendentibus, in die cum judicabit Deus occulta hominum (Rom. ii, 15)*. Ipse autem Dominus docens oportere nos omnem iracundiam deponere, ait in Evangeliiis: *Quod quicumque irascitur fratri suo, reus erit iudicio (Matth. v, 22)*. Ita enim habent accurata exemplaria: nam illa vox, *tenere*, adjectitia est: quod palam est ex præcedenti Scripturæ clausula.

Scopus namque Domini vult nos radicem ac scintillam iræ prorsus abscindere, ac ne minimam iræ occasionem intra nos servare; ut ne scilicet si ex consentanea ratione iram concitemus, demum in bruti animi furorem incidamus. Hujusce porro morbi hæc est perfecta medela, ut scilicet persuasum habeamus nobis neque justa neque injusta de causa licere indignationem concitare nostram. Nam si spiritus iræ mentem obscuret nobis, neque lux discretionis, neque recti consilii justitiæque gubernaculum in nobis reperitur; neque spiritu iræ dominante fieri potest ut anima nostra templum sancti Spiritus efficiatur. Demum oportet ut incertam mortis horam præ oculis habentes, custodiamus nos ab ira, ac sciamus neque ascensum, neque temperantiam, neque abdicationem rei omnis materialis, neque jejunia et vigilias, utilitati nobis fore, si ira atque odio correpti, rei sumus judicio. Quo utinam liberemur, gratia Domini nostri Jesu Christi, cui gloria in sæcula sæculorum.

5. (*Cass. Inst. l. ix, c. 1 et seqq.*) Quintum nobis est certamen adversus spiritum tristitiæ, qui animam obscurat nostram ut nulli possit spirituali contemplationi vacare, cohibetque illam ab omni bono opere. Cum enim pravus ille spiritus animam apprehenderit totamque obscuraverit, non preces cum alacritate fundere concedit, non in sacrarum lectionum capienda utilitate vacare, non fratribus mansuetum et commodum esse sinit: odium omnis circa opera studii, ipsiusque vitæ professionis suggerit. Dum omnia denique salutaria animæ consilia confundit tristitia, ejusque firmitatem ac perseverantiam solvit, quasi stultam illam et attonitam efficit, ac demum eam desperationis cogitatione illigat. Quapropter unus nobis sit scopus, spirituale certamen certare, spiritus nequitiae cum Deo vincere, et omni custodia cor nostrum servare a spiritu tristitiæ (*Prov. iv, 23*). Quemadmodum enim tinea vestimentum, et vermis lignum, ita tristitia corrodit hominis animam, dum suadet illi ut ab omni probo consortio declinet, neque concedit illi ut a veris amicis consilium accipiat, nec ut mitem et pacificam responsum det ipsis; sed animam conturbat totam tristitia, et incuria replet; atque demum suadet ut fugiat ab hominibus, quasi sibi in causa fuerint perturbationis; neque sinit eam agnoscere, non exterius, sed interiorius ægritudinem esse sitam, quæ tunc apparet, cum ingruentes tentationes experimento illam palam faciunt. Numquam enim homo lædatur ab alio, nisi intus situm habeat morbum, scilicet passionum causas: quæ causa est quod omnium opifex et animarum medicus Deus, qui solus probe et accurate animæ vulnera novit, non hominum consortia relinquere præcipiat, sed malitiæ causas in nobis excindere, gnarus causam sanitatis animæ, non in separatione ab hominibus obtineri, sed in conversatione cum hominibus et in exercitatione. Cum itaque ob consentaneas quasdam occasiones fratres relinquimus, nequaquam tristitiæ occasiones præcidimus, sed solum commutavimus eas, morbo scilicet intus posito eas

A pro rerum conditione movente. Quapropter contra interiores passiones, totum nobis sit bellum. Iis enim Dei auxilio ejectis, non dico cum hominibus, sed cum feris etiam facile degemus, juxta illud beati Jobi dictum: *Immanes feræ pacem tecum habebunt (Job. v, 23)*. In primis igitur pugnandum contra spiritum tristitiæ, qui animam conjicit in desperationem; ut (malum) illud ex corde nostro pellamus. Illud enim non sivit Cainum post fratris cædem pœnitere, neque Judam post Domini prodicionem. Eam solam habemus tristitiam quæ pœnitentiam peccatorum respicit, cum bona spe conjunctam, et quæ celestium honorum possessionem conciliat; de qua dixit Apostolus: *Quæ secundum Deum tristitia est (II Cor. vii, 10)*..... Ea itaque tristitia quæ pœnitentiæ spe alit animam, gaudio commixta est: quare alacrem et ad omne bonum opus obsequentem reddit hominem, accessu quoque facilem et humilem.

Hic deest unum folium, scilicet quod superest adversus tristitiæ spiritum, et initium eorum quæ dicuntur de torporis spiritu.

6. (*Cass. Inst. l. x, c. 13 et seqq.*).... Panem manducant. Audiamus quam sapienter nobis ostendat Apostolus torporis hujusce causas. *Inquietos* quippe vocat (*II Thess. iii, 6*) eos qui non operantur: hac una voce multam declarans malitiam. Qui enim otiosus est, verbis quoque temerarius existit, promptusque ad conviciandum, ac demum ad quietam vitam agendam ineptus, et torporis servus. Præcipit itaque ut subtrahamus, id est, segregemus nos ab illo, quasi a pestifero morbo. Deinde quid ait: *Et non secundum traditionem quam acceperunt a nobis (II Thess. iii, 6)*, ac per hoc dictum ostendit eos esse superbos, contemptores, et apostolicarum traditionum violatores. Ac rursus: *Neque gratis panem*, ait, *manducavimus ab aliquo, sed in labore et in fatione, nocte et die operantes, ne quem vestrum gravavimus (Ibid., 8)*. Doctor ille Gentium, Evangelii præco, qui sublatus est usque ad tertium cælum (*II Cor. xii, 2*), qui ait jussisse Dominum ut eos qui Evangelium annuntiant, ex Evangelio vivant (*I Cor. ix, 14*), in labore nocte et die operabatur, ne quem gravaret. Quid igitur nos agemus qui præ torpore opus aversamus, corporalemque perquirimus quietem; quibus nec Evangelii prædicatio, neque Ecclesiarum cura commissa est, sed solius animæ propriæ sollicitudo incumbit. Deinde clarius ostendens quantum ex otio damni accedat, subjungit: *Nihil operantes, sed curiose agentes (II Thess. iii, 11)*; ex otio inordinatio, ex inordinatione omnis malitia exoritur. Deinde huic remedium præparans ait: *Iis autem qui ejusmodi sunt denuntiamus, et hortamur, ut cum silentio operantes suum panem manducant (Ibid., 12)*, atque cum magna increpatione subjicit: *Si quis non vult operari, nec manducet (Ibid., 10)*. Hisce apostolicis præceptis sancti patres Ægyptii eruditi, ne minimo quidem tempore concedunt otiosos esse monachos, maxime juniores, gnari se per patientiam operis, torporem eliminare, suumque sibi alimentum comparare, atque

egentibus auxilio esse. Non modo enim pro suis necessitatibus operantur, sed peregrinis etiam, pauperibus, carceri traditis, omnibusque egenis necessaria ex suo opere suppeditant: creduntque officium huiusmodi sacrificium esse Deo acceptum. Hoc item aiunt Patres, eum qui operatur, cum uno dæmone pugnare, ac plerumque ab illo tribulari; otiosum autem infinitis dæmonibus esse captivum. Opera autem pretium fuerit dictum memorare abbatis Moyses, inter Patres spectatissimi, quod ad me locutus est. Me quippe brevi tempore sedentem in eremo, torpor affixit, atque accedens ad illum, sic alloquor: Torpore graviter afflictus, atque admodum infirmatus, non prius eo liberatus sum quam abirem et abbatem Paulum convenirem. Respondit mihi abbas Moyses: Perspectum habe teipsum minime ab eo hactenus liberasse, immo potius deditum te atque servum ei tradidisse. Scito igitur gravius te, utpote desertorem, ab eo debellandum esse, nisi deinceps per patientiam, orationem et opus manuum, eum oppugnare studueris.

7. (*Cass. Inst. lib. xi, c. 1 et seqq.*) Septimum nobis est certamen adversus spiritum inanis gloriæ, multiformem illam ac tenuissimam passionem, quæ ne ab eo quidem qui tentatur comprehenditur. Cæterarum quippe passionum irruptiones, apertiores sunt, atque facilius cum iis pugnatur: anima quippe, cum bellum agnoscit, repugnando et orando superat. At inanis gloriæ malitia multiformis cum sit, uti supra dictum est, expugnata difficilis est. In omni quippe hominis studio præsens se sistit, in habitu scilicet, forma, gressu, sermone, vigiliis, jejuniis, in oratione, lectione, quiete, in æquanimitate. Iis enim omnibus conatur militem Christi confodere. Quem enim vestimentorum sumptuositate decipere nequit, et ad vanam gloriam deflectere, eum vestimenti vilitate tentat. Et quem non potuit honore, eum dedecoris patientia ad insipientiam usque inflat; quem scientia ad vanam gloriam deducere nequivit, eum ex silentio, quasi quietum hominem, decipere conatur; quem ciborum lautitia ad mollitiem trahere non valuit, eum jejunio ad laudum cupiditatem deducit. Demum opus omne, omne studium, belli occasionem huic dæmoni præbet. Ad hæc qui ab illo oppugnatur, nonnumquam sibi sacri ordinis gradus confingit. Memini cujusdam senis, qui, cum in Scete degerem, cellulam adit cujusdam fratris visitandi causa, et ut januæ cellæ appropinquavit, ipsum audivit intus loquentem; et cum putaret senex quidpiam, illum ex Scriptura repetere, stetit auscultaturus, atque sensit illum ex inani gloria insanire; ac sese diaconum ordinare, catechumenisque dimissionem tribuere. Id cum audisset senex, demum aperta janua introivit, cui frater occurrens de more salutavit eum, rogavitque an diu ad januam stetisset. Tum senex placide respondit illi: Mox inquit, adveni, cum tu catechumenis dimissionem tribuebas. Illis frater auditus, prociudit ad senis pedes, ut precibus postularet sibi erroris hujusecmodi liberationem. Hujusec rei me-

mini, ut ostenderem in quantam insipientiam hic dæmon conjiciat hominem. Qui vult itaque perfecte certare, et justitiæ corona redimiri, omnibus satagat modis multiformem hanc superare feram, præ oculis semper habens dictum illud sancti Davidis: *Domini dissipavitossa eorum qui hominibus placent* (*Psal. LI, 6*); nihilque agat intuitu laudum humanarum, sed mercedem quærat a Deo, ac cogitationes propriæ laudis, cor suum invadentes semper abjiciat: sese in conspectu Dei despiciat. Hoc siquidem pacto poterit, Deo juvante, liberari ab inanis gloriæ dæmone, gratia Domini nostri Jesu, cui gloria in sæcula. Amen.

8. (*Cass. Inst. l. XII, c. 1 et seqq.*) Octavum nobis est certamen adversus spiritum superbæ, quod est gravius acriusque cæteris omnibus, quo perfecti maxime oppugnantur, quique eos qui fere ad virtutum fastigium pervenere, subvertere conatur; ac morbi pestiferi instar non partem corporis, sed totum perdit. Et aliæ quidem singulæ passiones, tametsi animam turbant, quia tamen cum una tantum virtute sibi opposita pugnant, atque eam superare nituntur, ex parte solum animam obscurant atque conturbant; superbæ autem passio totam tenebris offundit, et ad extremam deducit ruinam. Utque liquidius quod dictum est excogitemus, hæc ratione rem speculemur. Gulæ vitium abstinentiam corrumpere satagit, fornicatio continentiam, avaritia paupertatem, indignatio mansuetudinem, ac reliquæ species malitiæ, contrarias sibi virtutes; at superbæ malitia eum miseræ animæ dominatur, haud secus agit quam truculentissimus quidam tyrannus, qui ampla et excelsa capta urbe, totam diruit et a fundamentis evertit. Cujus rei testis est angelus qui ex cælo propter superbiam cecidit; qui a Deo creatus et omni virtute ac sapientia ornatus, non Dei gratiæ hæc ascribere voluit, sed propriæ naturæ; unde se Deo æqualem esse putavit: quam ejus cogitationem arguens propheta dicit: *Dixisti in corde tuo: Sedebo in monte excelso, ponam thronum meum supra nubes et similis ero Altissimo* (*Isai. XIV, 13*). Tu vero homo, et non Deus (*Id., XXXI, 5*). Aliusque propheta ait: *Quid gloriaris in malitia qui potens es?* et paucis interjectis: *Dilexisti omnia verba demersionis, linguam dolosam. Propterea Deus destruet te in finem, evellet te et transferet te de tabernaculo tuo, et radicem tuam de terra viventium. Videbunt justi et timebunt, et super eum ridebunt et dicent: Ecce homo qui non posuit Deum adiutorem suum, et prævaluit in vanitate sua* (*Psal. LI*). Hæc cum sciamus, timeamus, et omni custodia servemus cor nostrum (*Prov. IV, 23*) a lethifero spiritu superbæ, nobis ipsis hæc Apostoli recitantes, quando virtutis cujuspiam opus perfecimus: *Non ego autem, sed gratia Dei quæ mecum est* (*I Cor. XV, 10*); et quod a Domino dictum est: *Sine me nihil potestis facere* (*Joan. XV, 5*): et quod a propheta dictum est: *Nisi Dominus ædificaverit domum, in vanum laboraverunt qui ædificant eam* (*Psal. CXXVI, 1*); iterumque: *Non volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei* (*Rom. IX, 16*). Nam etiamsi quis ala-

caritate fervens, ac proposito studiosus fuerit, sed carne illigatus et sanguine, non poterit ad perfectionem pervenire, nisi ad hæc omnia in misericordia et in gratia Christi speraverit: nam, juxta divinum Jacobum: *Omne datum bonum, et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum (Jacob. 1, 17)*. Et Paulus ait: *Quid enim habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis (1 Cor. iv, 7)*? Sed de alienis donis quasi de tuis extolleris. Quod autem nobis gratia et misericordia

Dei salus accedat, testis est Iatro ille qui non in virtutis præmium regnum cælorum adeptus est, sed gratia et misericordia Dei (*Luc. xxiii, 43*). Hæc cum probe nossent patres nostri, una omnes sententia tradiderunt non posse nos firmum ad virtutis perfectionem jacere fundamentum, nisi per humilitatem quæ a lide, mansuetudine et perfecta paupertate procedit; quibus perfecta charitas obtinetur gratia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri gloria, cum sancto Spiritu in sæcula. Amen.

APPENDIX

AD

OPERA S. EUCHERII

CONTINENS

SCRIPTA VEL DUBIE VEL FALSO S. PATRI ATTRIBUTA

COMMENTARII IN GENESIM

IN TRES LIBROS DISTRIBUTI.

LIBER PRIMUS.

Verentes multiplicia congerere, ne stomachus legentium saturatus non solum oblata renuat, sed et ingesta rejiciat, priusquam de mundi principio sit loquendum, dicendum est contra eos qui ore sacrilego de Deo disputare nituntur, dicentes: Quare fecit Deus cælum et terram? Quid faciebat Deus antequam cælum et terram faceret? Cur nova voluntas in Deo, ut cederet mundum, exorta est? Sed respondendum est illis: Nova voluntas in Deo exorta non est: quia etsi in re mundus non erat, in æterna tamen voluntate semper erat; ergo frustra dicitur: Cur, per tanta retro tempora Deo vacante, nova mundum faciendi orta fuisset cogitatio, quando in suo æterno semper manet consilio mundi constructio; nec tempus ante principium, sed æternitas fuit; tempus enim a substitutione creaturæ, non creatura cœpit a tempore.

(Cap. I. — Vers. 1.) *In principio fecit Deus.* Ille sensus duobus modis sine offensione accipitur: id est, aut primum omnium fecit; aut in principio, quod est Sapia, id est, in Verbo sum fecit; ipse est enim Filius, per quem facta sunt omnia (*Joan., 1*); ipse principium, in quo facta sunt omnia.

(*Ibid.*) *Cælum et terram.* Si primo omnium factum est cælum et terra, angeli postmodum facti sunt: si angeli ante facti sunt, non primo omnium fecit Deus cælum et terram. Cæli nomine quidam cœlestem, id est, angelicam creaturam creatam æstimant, ad cuius comparationem cælum hoc corporeum terra nuncupatur. Terræ autem nomine materiam illam informem insinuat, ex qua hoc visibile cælum et terra, et universa moles hujus mundi formata est, de qua scribitur: *Qui fecisti mundum de informi materia.* Sed materia facta est ex nihilo, mundi autem species, de informi materia, quæ cæli et terræ nomine appellata est: non quia jam hoc erat, sed quia jam hoc inde esse poterat. Primo igitur voluit cælum et terram velut quendam spiritualem corporalemque materiam dicere, et sic, quemadmodum sigillatim

B facta sunt, ordinem texere. Creatura cæli et terræ quo modo historialiter ab exordio principii condita sit, legimus; sed qualiter in Ecclesia spiritualiter a doctoribus accipitur, intelligamus. *In principio fecit Deus cælum et terram.* Principium Christus est, sicut ipse ait in Evang.: *Ego principium, qui et loquor vobis (Idem, viii)*. In hoc igitur principio fecit Deus cælum, id est, spirituales, qui cœlestia meditantur et quærunt. In ipso fecit et carnales, qui terrenum hominem necdum deposuerunt.

(Vers. 2.) *Terra autem erat inanis et vacua.* Id est, adhuc informis erat ipsa materia: quia necdum ex ea cælum et terra, necdum omnia formata erant, quæ formari restabant: hæc enim materia, ex nihilo facta, præcessit tamen res ex se lactas, non quidem æternitate vel tempore, sicut præcedit lignum arcam; sed sola origine, sicut, præcedit vox verbum, vel sonus cantum: nam *qui vivit in æternum, creavit omnia simul.* Terra carnis nostræ inanis erat et vacua, priusquam doctrinæ acciperet formam. *Et tenebræ erant super faciem abyssi.* Hæc tenebrosa abyssus ipsam adhuc informem materiam obscuritatem designat, quia nondum ulla species videri aut tractari poterat. Abyssus namque inmensa aquarum profunditas appellatur, quia delictorum cæcitas et ignorantia, profunda obscuritas corda nostra tegebat. *Et spiritus Dei ferebatur super aquas.* Etiam aquarum nomine ipsam illam informem materiam demonstrat, quæ subjacebat ad voluntatem Creatoris ad confirmanda in suis generibus omnia: nam sive terram inanem dicas, sive abyssum tenebrosam, sive aquam, diversa quidem nomina, sed una eademque materia. Ideo terra inanis et vacua, quia nondum erat universitate creaturarum completa. Pro eo abyssus tenebrosa, quia speciem luminis nondum habebat. Pro eo aqua vocata, quia sive caro, sive omnia, quæ gignuntur, humida sunt, et ex humore concreta sunt. Nam et hoc cælum corporeum, quod firmamentum vocatur,